

ROSER MORENO

LA ROSER MORENO SÁNCHEZ VA NÉIXER A LA ROCA FA QUASI 32 ANYS. ES LLICENCIADA EN FILOLOGIA CATALANA, I FA POC HA PUBLICAT UNA NOVEL·LA, SEMPRE HI HAURÀ UNA CANÇÓ. ACTUALMENT VIU A BARCELONA I ÉS PROFESSORA D'UNA ESCOLA DE FORMACIÓ PROFESSIONAL.

Com et va sorgir la idea d'escriure una novel·la?

Doncs bé, sempre m'ha agradat molt escriure. De petita escrivia el meu diari i després, amb la colla de La Roca escrivíem una revista entre nosaltres; era molt divertit, ja que cadascú escrivia un capítol. Quan els nois estaven a la mili, en comptes d'escriure cartes ens enviàvem la revista. Era molt original i ens ho passàvem molt bé. Més tard, amb una noia de la facultat ens vam engrescar, i ella escrivia poesia i jo narrativa. Quan ja treballava vaig començar a escriure contes i històries per a fer-les com a dictat als meus alumnes, era una manera de motivar-los, ja que cada dictat seguia la trama de l'anterior, i els interessava la temàtica. Després vaig escriure Sempre hi haurà una cançó fa sis anys per a presentar-me a un concurs a Girona, però em vaig endur un gran desengany perquè no se la van llegir. Quan em vaig comprar l'ordinador vaig refer-la i vaig retocar una mica el final. Per casualitat un amic em va presentar un noi que treballava a l'editorial Columna, i em va dir que feien un concurs. Em va animar a presentar-la, però no va guanyar cap premi. Al cap d'un temps, em van dir que trobaven interessant la temàtica i que la volien publicar. Això m'a engrescat a escriure més, però com que faig moltes coses alhora, quasi no tinc temps.

Tens algun llibre entre mans?

Doncs sí, des d'abans de publicar la novel·la tinc una narració a mig fer. Sempre em surten idees noves (tinc una llibreteta on me les vaig apuntant), però la disciplina de posar-me a escriure i tirar endavant és molt dura. Tracta d'un grup d'escola que durant 5 anys han fet FP, i s'expliquen les experiències des del punt de vista de la tutora i

dels alumnes.

En Sempre hi haurà una cançó, identificaves la protagonista amb alguna persona del teu voltant (alumnes...)?

Físicament sí, la noia de la portada és una alumna meva, però de caràcter no. Els nois i noies que estudien a la meva escola no s'assemblen gens a la Zènia, viuen en un ambient completament diferent. Em vaig basar més en coses meves i de les meves amigues. No sé, ara em vull tornar a llegir el llibre, i suposo que trobaré coses que les he escrit inconscientment.

Com se't va acudir el títol?

Ui, va ser el que més em va costar. Primer es deia Atzabeja, però és clar, és un nom molt estrany que no crida l'atenció. Després, per al concurs de l'editorial, la vaig titular La vida no és cap somni, però no m'agradava gens. Quan em van dir que la volien publicar vaig dir de seguida que volia canviar el títol, i vaig estar com dos mesos pensant-lo. Al final, com la noia protagonista escoltava molta música, em va sortir el títol definitiu.

També em va costar molt

elaborar la portada. Normalment d'això se'n encarrega l'editorial, però a mi em feia il·lusió confeccionar-la. Amb el meu company i l'Agustí Buscà vam buscar idees, i quan vam veure la propaganda d'un concert de rock ho vam tenir resolt. Si us fixeu, darrera la noia hi ha un póster d'un concert de Sau.

Trobes a faltar La Roca?

I tant, però com hi vaig molt sovint no tinc problemes. M'encanta passejar pel meu barri, però els caps de setmana, que és quan ho puc fer, marxo perquè hi ha molta gent. De fet visc aquí perquè és on tinc la feina. Em sento roquerola.

Explica'ns alguna anècdota...

No sé... Encara no m'acabo de creure que tinc publicat un llibre. Quan vaig a una llibreria i em diuen que l'han venut molt... una vegada, a la llibreria hi havia en Guardiola, i jo volia comprar el llibre per una amiga i em van dir que el venien molt. Suposo que ell, al sentir-ho, devia pensar: me'l miraré, perquè si el venen tant... però a mi em va fer molta vergonya i no vaig gosar dir-li res, tot i que estava mirant-lo. Una altra vegada, una senyora se'l mirava per a comprar-lo i m'explicava que li volia comprar per la seva filla. Jo li vaig dir: sí, sí, compri'l, que l'he escrit jo, i ella em va començar a donar petons i a felicitar-me...

R.I.R. i M.P.V.